

ΜΥΡΙΑΘΣΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΟΙΚΙΛΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1887

ΑΡΙΘ. 2

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΑ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΕΝ ΤΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ἐπίδρασις τῆς σελήνης ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρας

Ἐπάρχει γνώμη ὑφ' ἀπάντων παραδεκτὴ, καὶ δὴ ἐνταῖς ἐξοχαῖς, ὅτι ἡ σελήνη, ἀλλάσσει τετάρτον, καθορίζει τὰς μεταβολὰς τοῦ καιροῦ.

Οἱ διαφωνοῦντες πρὸς τὴν γνώμην ταύτην καὶ θέλοντες νὰ τὴν παραστήσωσι μετὰ τινος ἐπιδεικτικῆς πραγματικότητος, ἐπικαλοῦνται πρὸς τοῦτο τὸν συλλογισμὸν καὶ τὴν πείραν.

»Ἡ σελήνη, λέγουσιν, ἐνεργεῖ ἐπὶ τῶν μεγάλων ὄγκων ὕδατος καὶ παράγει τὰς παλιρροίας· διατί νὰ μὴ ἐνεργῇ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ βευστοῦ; Διατί τὸ ἄστρον τοῦτο, ἕνεκα τῆς πίεσεως νὰ μὴ ἔχη ἄμεσον ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοῦ περιεχομένου ἐν τῷ ἀέρι αἵτιμου, ὅστις μᾶς περιβάλλει;»

Ἔστω. Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ σελήνη ἐνεργεῖ ταχτικῶς ἀπάσας αὐτῆς τὰς κινήσεις, δὲν δύναται ἢ νὰ ἐξασκῇ ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ τῆς θαλάσσης μίαν περιοδικὴν ἐπίδρασιν. Αἱ τοῦ καιροῦ μεταβολαὶ δέον νὰ διαδέχωνται ἀλλήλας, ὡς αἱ παλιρροιαί, εἰς ὀρισμέναις ἐποχαῖς, εὐκόλως προβλεπομένας, τοῦθ' ὕπερ δὲν συμβαίνει.

Προσέτι, ἀφοῦ αἱ σεληνιακαὶ φάσεις εἶνε αἱ αὐταὶ καθ' ἅπασαν τὴν γῆν, αἱ μετεωρολογικαὶ μεταβολαί, τῶν ὁποίων ἐκεῖναι θὰ ἦσαν αἱ αἰτίαι, θὰ διεδηλοῦντο πανταχοῦ διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου.

Ἔθεν, ἐπειδὴ οὐδὲν εἶνε εὐμεταβλητότερον τοῦ καιροῦ, ἐν τινι μάλιστα στιγμῇ, ἐπὶ διαφόρων τῆς ἀτμοσφαιρας μερῶν, ὀφείλομεν ἤδη νὰ συμπεράνωμεν ὅτι τὸ ἐπιχείρημα ἔχει ὀλίγην ἀξίαν, καὶ ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀποτέλεσμα δὲν ὑπάρχει πλέον.

Ἄλλως τε, ἔχομεν ὄργανον ὕπερ μᾶς γνωρίζει ἀκριβῶς τὰς διαφόρους ἀτμοσφαιρικὰς πιέσεις: εἶνε τὸ βαρόμετρον· ὕπερ ὅμως εἶνε ὅλως ἀναίσθητον εἰς τὰς τῆς σελήνης κινήσεις. Λοιπὸν ἡ πίεσις περὶ ἧς μᾶς ὀμιλοῦσιν εἶνε πάντῃ ὑποθετικὴ.

Τὸ ἡμέτερον συμπέρασμα, τὸ προβλεπόμεν, δὲν ἔχει δύναμιν νὰ καταπέσῃ τοὺς πάντας. Ἐχομεν νὰ παλαίσωμεν πρὸς πλάνην βαθέως ἐρριζομένην εἰς τινὰ πνεύματα. Ἀλλ' ἡ πείρα εἶνε καθ' ὀλοκληρίαν ὑπὲρ ἡμῶν.

Οἱ μέλλοντες ν' ἀσχοληθῶσιν εἰς τὴν σύγκρισιν τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν πρὸς τὰς ἐποχαῖς τῶν τετάρτων, θὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι αἱ ἐποχαὶ αὐταὶ δὲν εἶνε πλέον ἀξιοπαρατήρητοι τῶν ἄλλων διὰ τὰς ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολὰς. Πληθὺς γενυμένων παρατηρήσεων κανονικῶς καὶ ἐπὶ πολὺ διαρκεσασῶν ὑπὸ τῶν ἀστρονόμων τοῦ Ἀστεροσκοπείου τῶν Παρισίων, ἐξηφάνησαν πᾶσαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀμφιβολίαν.

Θὰ προσθέσωμεν ὅτι, ἐπιθυμοῦντες νὰ δικαιολογήσωσιν τὴν γνώμην των οἱ ὀπαδοὶ τῆς σεληνιακῆς ἐπίδρασεως, λέγουσιν ὅτι ἡ ἀτμοσφαιρικὴ μεταβολὴ δὲν συμβαίνει ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς σεληνιακῆς φάσεως, ἀλλὰ μίαν ἢ δύο ἡμέρας, καὶ πολυλάκις καὶ τρεῖς πρὸ αὐτῆς ἢ μετ' αὐτήν.

Προσέχουσι μόνον νὰ τοῖς δοθῇ ὁμοία εὐκολία σχεδὸν πάντοτε λογικῇ, ἐπειδὴ ἐκάστης φάσεως διαρκείας περὶ τὰς ἐπτὰ ἡμέρας, ἡ μεταβολὴ τοῦ καιροῦ θὰ εἶνε πάντοτε παραπλήσιος μίαις τῶν φάσεων.

Ἐὰν ἐξετάσωμεν προσέτι ὅτι τὰ αὐτὰ πρόσωπα συμφωνοῦσιν ὅτι ἡ ἐπίδρασις δὲν συμβαίνει πάντοτε (τίς εἶδεν, ὄντως, ἀνομβρίας καὶ τανάπαλιν νὰ διαρκέσωσιν ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἀδιάκρῶς;) δὲν δύναται νὰ μὴ ὁμολογήσωμεν ὅτι χρειάζεται ἀληθῆς ἀπόφασις ἵνα πιστεύσωμεν εἰς ἐπίδρασιν τὴν ὁποίαν οὐδὲν βεβαίως.

Ἄς ἐννοήσωσι λοιπὸν ὅτι τὸ πρῶτον τετάρτον δὲν εἶνε θέσις πλέον ἑκτακτος τῆς προτέρας ἡμέρας.

Ἔτι δὲ μᾶλλον ἐὰν, ὅταν ἡ σελήνη εὐρίσκειται εἰς τὴν πρώτην ἢ τὴν πλήρη αὐτῆς φάσιν, ἔχη ἐπίδρασιν τινὰ, εἰς τὰ τέταρτα αὐτῆς δέον νὰ ἔχη τὴν ὀλιγωτέραν, ἀφοῦ ἡ θέσις τῆς εἶνε διάφορος ἐκεῖνης ἣν κατέχει εἰς τὴν νέαν ἢ πλήρη φάσιν τῆς.—Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἴδωμεν, ἐν τῇ ὑποτιθεμένῃ ταύτῃ ἐνεργείᾳ τῆς σελήνης ἄλλο τι ἢ τὴν γνώμην δυναμένην νὰ βλάψῃ εἰς τὰ τῆς γεωργίας συμφέροντα καὶ τὴν ὁποίαν καθῆκον ἡμέτερον εἶνε νὰ καταπολεμήσωμεν.

Οἱ ἄνθρωποι εἶνε ὡς τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τοῦ παύγου, ὅπερ Ἄραφ τις ἐξέλαθεν ἀντὶ ἀδάμκτος, τὸ ἔκρυψε χαίρων ἐντὸς τοῦ σάκκου του, καὶ ὅταν τὸ ἐξήτησε, δὲν εὗρεν οὔτε σταγόνα ὕδατος.

Βίκτωρ Οὐγκώ

Ἐὸ γέρον εἶνε ἄνθρωπος ὅστις ἐγευματίσε καὶ ὅστις παρατηρεῖ τοὺς ἄλλους δειπνοῦντας.

H. De Balzac

Η ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑ

Ἐκ τῆς οἰκοδεσποίνης ἐξαρτᾶται ἡ ἐσωτερικὴ εὐημερία, ἡ υἰαία τῶν τέκνων, ἡ εὐζωία τοῦ συζύγου· φροντίζει περὶ τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ ὠφελίμου, διότι ἡ διευθέτησις τῆς κατοικίας τῆς εἶνε ἔργον ἐπαναλαμβανόμενον καθ' ἑκάστην. Ἡ καλὴ οἰκοδεσποίνα ἔχει ἀνάγκη ἀπασῶν τῶν γυναικείων ιδιοτήτων, τῆς τάξεως, τῆς ἐπιτηδειότητος, τῆς ἀγαθότητος, τῆς ἀγρυπνίας, τῆς ἡδύτητας. Ἐπανορθοῖ τὰς ζημίας τῆς περιουσίας, γνωρίζει νὰ μεταβάλλῃ τὴν μετριότητα εἰς πλοῦτον, τὴν δυστυχίαν εἰς εὐπορίαν. Κυβερνᾷ τέλος, κυβερνᾷ ὅπως σῶσῃ καὶ τὸ κράτος αὐτῆς εἶνε πραγματικώτερον τοῦ τῶν βασιλείων καὶ ὑπουργῶν. Δύναται ὁ βασιλεὺς ὅσον ἐπιτήδειος καὶ ἂν ὑποτεθῇ, νὰ ἀσφαλίσῃ τὸ κράτος τοῦ κατὰ τῶν ἀκρασιῶν τοῦ οὐρανοῦ; Ἐχει ὁ βασιλεὺς ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ψυχῶν; Δύναται νὰ διατάξῃ εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ τὴν ἐπιτάξιν ἢ τὴν σιγῆν; Ἀνθρώποι καὶ πράγματα τὰ πάντα τῷ διαφεύγουσιν. Ἡ οἰκοδεσποίνα ἀπειναντίας κρατεῖ ἐν χερσὶν, οὕτως εἰπεῖν, ἕκαστον τῶν ἐμφυγούτων τῶν κράτος αὐτῆς κατοίκων καὶ ἕκαστον τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὸ ἀντικειμένων. Ἐξορίζει τῆς οἰκίας τὰς ἀσχημολογίας καὶ τὰς βιαίως πράξεις, βελτιοῖ τοὺς ὑπρητάς ὅπως καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς, οὐδένα δὲ πᾶσχοντα παρορᾷ. Ταύτης ἕνεκα τὰ ἐπιπλά εἶνε καθάρια καὶ αἰ ὀθῶναι πάντοτε λευκαί. Ἐ πνεῦμα αὐτῆς πληροὶ τὴν κατοικίαν, τὴν ὁποίαν διακοσμεῖ κατὰ τὴν δianoίαν τῆς, καὶ οὐδὲν ἐλλείπει τῆς οἰκογενειακῆς ταύτης κυβερνήσεως, οὔτε αὐτὸ τὸ ἰδανικὸν θέλητρον. Τίς ἐξ ἡμῶν, εὐρισχόμενος ἐν χωρίῳ καὶ διερχόμενος τὸ ἐσπέρας πρὸ κατοικίας χωρικοῦ, βλέπων δὲ διὰ τῶν ὑάλων ἐστίαν λαμπρῶσαν, παρατιθεμένη τὴν τράπεζαν, τὸν ζῶμὸν κεννίζοντα ἐπ' αὐτῆς, δὲν ἐσκέφθη μετὰ ποιητικῆς, οὕτως εἰπεῖν, συγκινήσεως τὸν πτωχὸν αὐτὸν ἐργάτην, ὅστις, μετὰ ἡμερησίαν ἐργασίαν, ῥιγῶν ὑπὸ τὴν βροχὴν, μέλλει νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ μικρῷ τούτῳ δωματίῳ, τοσοῦτ' ἄκαρτ' ἄκαρτ', καὶ νὰ ἀνακλύσῃ τοὺς καταβεβλημένους ὀφθαλμούς καὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἐκ τῶν ὀχληρῶν ἔργων; Καὶ οὗτος μὲν ἴσως δὲν συναισθάνεται τὴν εὐζωίαν ταύτην, ἀπολαύει ὅμως αὐτῆς, ἐνῶ ὁ πεπαιδευμένος μετὰ μακρὰν καὶ ἐπιμοχθον μελέτην, θεώμενος τῆς οἰκιακῆς ταύτης τακτοποίησεως, ἐν τῇ συναισθήσει τοῦ κακοῦ εὐρίσκει ἀναψυχήν. Τὸ γαλλικομεῖον ἔνθα τὸ βούτυρον κατεργάζεται εἰς στυλπνὰ στοργύλα τεμάχια, ὁ κάλαθος τῆς πλύσεως, ὁ κλίβανος ἔνθα ψήνονται αἱ πᾶσαι εἶνε τοσοῦτα ἀντικείμενα ἡδεῖας συγκινήσεως, ὡς πᾶν ὅ,τι μετέχει τῆς φύσεως καὶ τῆς οἰκογενειακῆς, ὡς ἡ θεὰ ἀγγελάδος βοσκούσης καὶ ἡ θεὰ θερίζουμένου ἀγροῦ.

Οἱ ἀρχαῖοι ἠσθάνοντο καὶ ἐξέφραζον θυμασιῶς τὴν οἰκογενειακὴν ταύτην ποίησιν. Ἀναγινώσκοντες τὴν Ὀδύσειαν, εὐχαριστούμεθα μάλλον ἐνδιατρίβοντες εἰς τὴν Νηυσικάαν καὶ Πηνελόπειαν, τὴν ἡγεμονίδα οἰκοδεσποίνην· ἐν τῷ Ξενοφῶντι οὐδὲν ἄλλο μᾶλλον θέλει περισσύτερον τῆς ἀπεικονήσεως τῶν πρώτων ἀπολαύσεων νεκρῶς μητρῶς.

Ἡθική ιστορία τῶν γυναικῶν LEGOUVE.

Η ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ ΚΑΙ Η ΓΡΑΦΗ

Ὁ δυνάμενος νὰ ἀναγινώσκῃ συνομιλεῖ μετὰ τῶν ἀπόντων. Δέχεται τὰς ἐκμυστηρεύσεις αὐτῶν, ἀκούει τὰς διαβεβαιώσεις τῆς ἀγάπης των, γνωρίζει τὰς πράξεις, τοὺς διαλογισμοὺς, τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν. Ἄνευ τῆς ἀναγνώσεως οἱ ἀπόντες ἤθελον εἶσθαι ὡς νεκροί, δὲν ἠθέλομεν γνωρίζει πού εὐρίσκονται, εἰς τί ἀσχολοῦνται, ἐὰν ἐνθυμῶνται ἡμᾶς καὶ ἐὰν ἐξακολουθῶμεν νὰ εἴμεθα πάντοτε προσφιλεῖς εἰς αὐτούς. Ἀφαιρέσατε τὰς ἐγγράφους ταύτας συνομιλίας, αἵτινες ἀναζωπυροῦσι τὴν μνήμην καὶ θερμαίνουσι τὴν καρδίαν, καὶ τότε οἱ πλείστοι τῶν εὐγενεστέρων δεσμῶν διαρρύνονται ὑπὸ τῆς ἀποστάσεως.

Ὁ δυνάμενος νὰ ἀναγινώσκῃ εὐρίσκεται ἐν συγκοινωνίᾳ οὐ μόνον μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ σύμπαντος· δὲν ὑπάρχουσι πλέον ξένοι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, διότι γνωρίζει τὴν ἱστορίαν ὅλων τῶν ἐθνῶν· δὲν ὑπάρχουσι πλέον δι' αὐτὸν ἀγνωστοὶ ἐκτάσεις, διότι τὰ βιβλία ἐξετύλιξαν ἐνώπιόν του τὸν κόσμον ἀπαρχῆς, ὡς ἐντὸς κατοῦπτρου.

Ὁ δυνάμενος νὰ ἀναγινώσκῃ συνομιλεῖ καὶ μετὰ τῶν νεκρῶν ἐγκύπτων ἐπὶ τῶν σελίδων ἐν αἵς ἐνεπιστεύθησαν τοὺς διαλογισμοὺς των, νομίζει ὅτι οἱ λόγοι τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ἐγείρονται ἐκ τῶν ἀφώνων σελίδων εἰς τὴν δianoίαν του· λαμβάνει μαθήματα πρὸ ὅλων τῶν ἀξιολόγων διανοιῶν, αἵτινες διέλαμψαν ἐν τῇ ῥοῇ τοῦ χρόνου, ὡς ἀστέρεις φωταυγεῖς ἐν τῇ τροχιᾷ τῆς ἡμετέρας σφαίρας, ὠφελεῖται ἐκ τῆς πείρας, προστίθει τὰς σκέψεις των ἐπὶ τῶν σκέψεών του, καὶ οὕτω καθίσταται ὁ γενικὸς κληρονόμος τῆς σοφίας ἣν ἀπεταμίευσαν οἱ αἰῶνες.

Ὁ δυνάμενος νὰ ἀναγινώσκῃ δύναται τὰ πάντα νὰ μάθῃ· αἱ διδασκαλίαι ἔρχονται πρὸς αὐτὸν ἀμέσως χωρὶς νὰ διέρχωνται διὰ τοῦ στόματός διδασκάλου. Τὰ βιβλία εἶνε δι' αὐτὸν σχολεῖα πάντοτε ἀνοικτά, τὰ ὅποια τὸν παρακολουθοῦν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρήμου καὶ τὰ ὅποια οὐδεμίαν δεσποτικὴν θέλησιν δύνανται νὰ κλείσῃ.

Ὁ δυνάμενος νὰ ἀναγινώσκῃ ἔχει ὑπὸ τὴν διάθεσιν τοῦ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐγείρῃ τὴν περιέργειαν, νὰ ἐνδιακέρῃ τὸ πνεῦμα, νὰ συγκινή τὴν φαντασίαν. Εἶνε μονάρχης ἀπόλυτος κυκλοῦμενος ὑπὸ αὐτῆς συγκροτούμενης ἐκ τῶν μεγαλειτέρων νόων, οὓς παρήγαγον ἡ γῆ καὶ οἱ αἰῶνες.

Ἀλλ' ἡ ἀνάγνωσις μόνη δὲν εἶνε εἰμὴ τὸ ἦμισυ τῶν ἀπαρακλήτων γνώσεων διὰ τὸν κοινωνικὸν ἄνθρωπον· ἡ γραφὴ δὲ εἶνε τὸ συμπλήρωμα.

Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ γράφῃ, ἀναγινώσκει μὲν τοὺς τῶν ἄλλων διαλογισμοὺς, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἀπαντήσῃ! Ὁμοιάζει τὸν δυστυχῆ ὅστις ἔλαβεν μὲν παρὰ τῆς φύσεως τὴν ἀκοὴν, ἀλλὰ στερεῖται τῆς γλώσσης. Αἱ μετὰ τῶν ἀπόντων σχέσεις του περιορίζονται πάντοτε εἰς διαρκῆ μονόλογον, τοῦ ὁποίου αὐτὸς εἶνε πάντοτε ὁ ἀφευκτος ἀκροατής. Οὐδὲν μέσον ὑπάρχει ὅπως ἐμπιστευθῇ τοὺς διαλογισμοὺς του, ὅπως ἀπευθύνῃ μίαν ἐρώτησιν. Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ γράφῃ ματαιῶς ἀγωνίζεται κατὰ τῆς ἀπιστίας τῆς μνήμης του, διότι δὲν δύναται δι' ἐνὸς διαρκοῦς σημείου νὰ μονιμοποιήσῃ τὴν παροῦσαν ἰδέαν. Ὁ μὴ

δυνάμενος νὰ γράφῃ δὲν δύναται νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς ἀπόντας ὑπόθεσιν τινά, ἐξ ἧς κρέμαται ἡ τύχη του, ἡ τιμὴ του. Ἡναγκασμένος νὰ ποιῆται πάντοτε χρῆσιν τῆς χειρὸς ἄλλου, εὐρίσκεται ἐν διαρκεῖ ἀνηλικιότητι, ἐν ὑποτελείᾳ, μὴ δυνάμενος νὰ ἐμπνευσθῇ ἀπέναντι τῶν ἀπόντων, εἰμὴ τῇ βοήθειᾳ ἄλλοτριᾶς κηδεμονίας.

Ἀλλ' ὁ γινώσκων νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ ὁμοιάζει τὸ πτερόν, τὸ δι' ἀμφοτέρων τῶν πτερυγῶν ἰπτάμενον· ὁ κόσμος εἶνε πλέον ἀνοικτὸς ἐνώπιόν του, καθ' ὅσον ἐκτῆσατο νικητὴν περιφρῶν κατὰ τοῦ χρόνου καὶ τῆς ἀποστάσεως. Ἦδη τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς καλῆς χρήσεως τῶν δύο τούτων ἰσχυρῶν ὀργάνων. Ὁ γινώσκων νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ δύναται βεβαίως νὰ σφάλλῃ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε ἀποτέλεσμα ἀγνοίας, ἀλλὰ κακῆς κατευθύνσεως τῆς βουλήσεως· οὕτως ὁ ἄνθρωπος πεφωτισμένος ὢν διὰ τῶν γραμμάτων δύναται νὰ διακρίνῃ τὸ ἀγαθὸν τοῦ κακοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν εὐλόγως καὶ νομίμως νὰ εἶνε ὑπόλογος διὰ τὰς πράξεις του ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ὡς εἶνε τοιοῦτος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Η ΣΙΓΗ

Οἱ πάντες γνωρίζουσιν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι οἵτινες ἐθεοοιοῦν τὰ πάντα, εἶχον ἀνεγείρει εἰδῶλα εἰς τὴν Σιγῆν, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀποκράτους καὶ τὴν μορφήν νεανίου μὲ τὸν δάκτυλον μῦλις ἐγγίζοντα ἐπὶ τῶν κεκλεισμένων χειλέων του. Ἱερεῖς μισθοδοτούμενοι ἔθουν εἰς τὴν Σιγῆν.

Ἡ Σιγῆ εἶνε συχνάκις ἀναγκαία· ἐνίοτε εἶνε ἀρετὴ. Ἐὰν ὑπάρχωσι ῥήτορες τῶν ὁποίων ἀγοράζει τις τὴν φωνὴν, ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἐκούσιοι βωβοὶ τῶν ὁποίων πληρῶναι τὴν σιγῆν.

Ὅταν οἱ Γαλάται ἐξεπέορθησαν τὴν πρωτεύουσαν τοῦ κόσμου, τὴν Ρώμην, οἱ συγκλητικοὶ περιεκαλύφθησαν διὰ τοῦ μανδύου των, καὶ ἐσιώπων. Τί νὰ εἴπωσιν εἰς τοὺς βαρβάρους οἵτινες ἦσαν οἱ ἰσχυρότεροι; Ἡ βεβαιωμένη σιγῆ φέρει πάντοτε τοὺς μικροτέρους καρπούς· δυστυχία εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἀναγκαστικῶς τὴν ἐπιβάλλει, ἐὰν δὲν ἔχει ὑπὲρ αὐτοῦ (πλὴν τῆς ἰσχύος) τὸ δίκαιον καὶ τὸν ὀρθὸν λόγον!

Οἱ μοναχοὶ τοῦ ἐν Γαλλίᾳ μοναχικοῦ τάγματος τοῦ λεγομένου τῶν Τραπιστῶν δὲν λύωσι τὴν σιγῆν τὴν ὁποίαν ἀναγκαστικῶς ἐπιβάλλουσιν εἰς ἑαυτούς, ἢ διὰ νὰ εἴπωσιν συναντόμενοι: «Ἀδελφε, πρέπει νὰ ἀποθάνωμεν.» Εἶνε θλιβερὰ ἡ ἀλήθεια αὕτη, ἀλλὰ καλὴ διὰ νὰ τὴν μελετᾷ τις ἀλλαχοῦ ἢ ἐν τῷ μοναστηρίῳ.

Ἡ σιγῆ ὅτε μὲν εἶνε καλὴ καὶ ἀρμόζουσα, ὅτε δὲ ἔνοχος καὶ προσβλητικὴ.

Ἡ σιγῆ εἶνε λίαν ἐπικίνδυνος, ὅταν ὁ σιωπῶν ὑποτάσσεται διὰ τῆς βίας.

Μυριάκις ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ λογίου τοῦ Μαζαρίνου. Ὁ ὑπουργὸς ἔλεγε, μετὰ προφορῆς ἠχίστα γαλλικῆς. «Ἄδουσι, τὸσ' ἄλλοι, θὰ πληρώσωσι.» Ἡ σιγῆ τῶν καταπιεζομένων ἔχει λοιπὸν καὶ αὕτη σημασίαν τινά;

Μεγάλην δύναιμιν ἔχει πρὸ πάντων ἡ σιγῆ, ὅποτε τὴν μεταχειρίζεται τις διὰ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς προσβολὰς ἐκεῖνων οὓς περιφροεῖ.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν)

POZA POZIE

(Κατὰ μετάφρασιν Νικολάου Ι. Λίσκαρη)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Β'.

— Σὺ εἶσι, Κάρολε; εἶπεν ἡ Κλαίρη Λανγκλοὰ γλυκέως, καθ' ἣν στιγμήν ὁ σύζυγός τῆς ἡμῆνοιγε μετὰ προφυλάξεως τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς, καὶ προέβαλλε τὴν ὠραίαν καὶ ξανθὴν κεφαλὴν τῆς μετὰ τινος ἀνησυχαστικοῦ κινήματος· μίᾳ τῆς λέξις καὶ ἐν μεδίᾳ τοῦ συζύγου τῆς τὴν καθησύχασαν, καὶ ἐπανεπέσει ἐπὶ τοῦ πρόσκεφάλου τῆς μετὰ τινος ὀκνηρίας ἄμα καὶ ἰκανοποιήσεως.

— Πῶς, δὲν ἐκοιμήσῃ; εἶπεν ὁ ἰατρὸς ἐλέγγων τρόπον τινα ἑαυτόν· ἐὰν ἤξευρα θὰ ἐπέστρεφον πρὸ μίᾳς ὥρας... ἀλλ' εἶνε ἔξω τῶν ὠραῖος καιρῶς ὥστε παρεσύρθη νὰ κάμω τὸν γυρὸν τῶν προτειχισμάτων μετὰ τὸν Ἀκριβὸν Ἀνδρέ.

— Καλὰ ἐκάμες, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή. Ἄλλως τε ἐγὼ ἐκοιμήθην πιστεύω ὅτι ὁ κρότος τοῦ κλειθροῦ νὰ μὲ ἐξύπνησε.

Ἐμειδία παρατηροῦσα τὸν ἀγαπητὸν σύζυγόν τῆς, τὸ ἀντικειμένον ὅλων τῶν σκέψεών τῆς, εὐτυχῆς βλέπουσα αὐτὸν πλησίον τῆς, ἄμα δὲ καὶ εὐχαριστήμενη μαθοῦσα ὅτι ἔσχε στιγμήν εὐχαριστήσεως.

— Ἦτο καλὴ ἡ παράστασις; ἠρώτησε, ἐνῶ ὁ Λανγκλοὰ, ἀφοῦ ἐτακτοποίησε τὸν νυκτερινὸν λύχον, ἀνέπτυσσε τὴν ἐσπερινὴν ἐφημερίδα ἣν ἔφεραν ἐν ἀπουσίᾳ του.

— Καλλοῦσι, ἡ δεσποινὴ Βαλβίνα ἔχει κάποιον γόρην.

— Ὅσον ἡ Ρόζα Ροζιέ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Λανγκλοὰ ἐπερειδομένη ἐπὶ τῆς λευκῆς καὶ ἀβρᾶς χειρὸς τῆς.

Ὁ Λανγκλοὰ καταληφθεὶς ἐξ ἀπροόπτου, τὴν παρετήρησεν ἀναποφάσιτος. Τί ἤρχετε νὰ κάμω μεταξὺ των, ἐν τοιαύτῃ νυκτερινῇ ὥρᾳ, ἡ παλκιὰ αὕτη ἀνάμνησις, ἣν πάντως ἐνόμιζε λησμονηθεῖσαν;

— Μοι ἔλεγε πάντοτε, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, ὅτι ἡ Ρόζα ἦτο ἀμίμητος.

— Ἦτο ἕκτατος, εἶπε ἀληθῆς, ὑπέλαβεν ὁ ἰατρὸς ἀναλαμβάνων τὴν ψυχραϊμίαν του. Τὴν εἶχες ἰδῆ, πιστεύω.

— Ποτέ. Δὲν με ἐπήγαγον εἰς τὸ θέατρον πρὸ τοῦ γάμου μου, τὸ ζέυρει;

— Ἦτο πολὺ καλὴ, πράγματι, ἀπεκρίθη ὁ Κάρολος καθήμενος εἰς τινος παρὰ τῆς κλίνης ἀνακλίντρου. Εἶχε συλλαβῆ ἀπόφασιν τινὰ καὶ τὸ καθαρὸν πνεῦμά του τὸν ὤθει νὰ ἐνεργήσῃ εὐθύς.

— Τίς σοὶ ὠμίλησε περὶ αὐτῆς; ἠρώτησε θωπεύων ἐν τῇ χειρὶ του ἐκείνην τῆς νεαρῆς γυναικός.

— Πάντες... Εἶνε ἀληθῆς, Κάρολε, εἶπέ μου, τὴν ἠγάπα; Τώρα ἔμπορεῖς νὰ μοὶ τὸ εἴπης ἀφοῦ ἀπέθανε... .

— Τι θά ωφελείσσο; ήρώτησεν ό νέος ίατρός, εξέταζων διά του βλέμματός τους λάμποντας τής Κλαίρης όφθαλμούς.

Αύτη έμειδίασε, έδίστανε και παροδική τις έρυθρότης διήλθεν επί των κθαρώων, πλήνώς εκ τής παθητικής καταστάσεώς της ολίγον τι ήλλοιωμένων χαρακτηριστικῶν της.

— Άφου απέθανε, επανέλαθεν ή κυρία Λανγκλοά... και ύστερον, δέν έχει ούτω; ό,τι έγγεινε-έγεινε πρό του γάμου μας, ώστε δέν με ένδικάφerei ποσώς... Άλλως...

— Ήσυχασε, αγαπητή μου, είπεν ό ίατρός, άσπάζομενος την λεπτοφυή χειρά της ήτις έφρικίασεν έν τή ιδική του. Δέν ήγάπησεν τήν Ρόζα Ροζιέ, σέ, αγαπώ και ή θά σέ αγαπώ πάντοτε. Άλλ' ή δυστυχής εκείνη κόρη υπήρξε δυστυχιστάτη, και αίσθάνομαι δι' αυτήν είλικρινή φιλίαν...

— Άλλ' αύτη απέθανε, είπεν επιμόνως ή Κλαίρη, μετά τινος άμφιβολίας έν τή φωνή.

— Όχι, είπεν έντόνωσ ό Λανγκλοά, και πρέπει νά σοί όμιλήσω περί αύτης σήμερα. Ύπέστη φοβερόν δυστύχημα, είξέρεις;...

— Μάλιστα, είπεν ή Κλαίρη, ώχρϊώσα: ένφ έπιζικεν εις Τούρ, έπεσε μετά του ίππου της εκ τινος θεατρικού ίκρωμάτος, νομίζω.

— Καθόλου έπιζικεν ένα μέρος κκατ ά το όποϊον έπρεπε νά διέλθη βράχρον τι έφιππος: πράγματι δέν ήτο τίποτε, καθ' ότι το βράχρον δέν υπήρχε, τό έμποδϊον μόλις ένός μέτρου πλάτος είχε, τό δέ βάθος ήτο άσήμαντον ό ίππος καλώς γεγυμνασμένος έπήγε θαυμασία κατ ά τ ά επαναληπτικά γυμνάσια. Τήν ήμέραν όμως τής παραστάσεως ωλισθησαν οί όπίσθιοι πόδες του και έπεσε, εκείνη δέ ωλισθη-τασα εκ του έφιπιπίου εύρέθη υπό την κοιλίαν του ίππου.

— Ω! είπεν ή Κλαίρη, καλύπτουσα τους όφθαλμούς διά τής χειρός της.

— Κατ ά φυσϊκόν δέ λόγον κατέρριψαν τό παραπέτασμα και φήμη διεδόθη ότι απέθανε. Πράγματι έθραύσθησαν αι δύο κνημί της, και έφοβήθησαν μήπως έπαθε τι κατ ά την σπονδυλικήν στήλην. Έπί τινος έβδομάδας άνήσυχισαν περί αύτης, καθ' ότι είχε πυρετόν παραξενον, φοβερόν, μετά παραφοράς. Πάντες περί αύτης ένδισέφροντο. Άλλ' ίδου την άκόλουθον έβδομάδα φονεύεται μία άμαζών του ίπποδρομίου 'ς τ ά κατ ά καθούμενα, και άμέσως λησμονείται ή δεσποινίς Ροζιέ, ή μάλλον άνέμιζαν τας δύο περιπετείας, και ή Ρόζα έθεωρήθη νεκρά.

— Συ δέ πώς είξέρεις ότι δέν απέθανε; ήρώτησεν ή Κλαίρη προσηλώνουσα τους άδ'όλους αύτης όφθαλμούς επί των του σύζυγου της.

— Δϊότι επήγα και την άνεζήτησα εις Τούρ, και την έφερα ένταύθα, απεκριθη ό ίατρός άκολουθών τό άποτέλεσμα του λόγου του επί του μεταβλητού προσώπου τής νεκράς γυναικός. Αύτ ά έγγειναν εξ πρό του γάμου μας έβδομάδας. Είξέρεις με τί άνυπομονησίαν επεριμένα την εύτυχή εκείνην ήμέραν... Ούχ ήττον, όταν έμαθα παρά τινος συνκαδέλφου μου, ίατρου έν Τούρ, ότι ή δυστυχής κόρη απέθανεν εξ άνίας έν τφ νοσοκομείφ, επί πλέον, ότι ό αρχίατρος εκκμεν όλως ένκντικν διάγωσιν τής υπό πληγών συνδευομένης παραδόξου ασθeneϊας, έσκέφην ότι υπήρχεν εκεί περιέργος περίπτωσις, ίσως έκτακτός

τις θεραπείαι δι' ής θά άνεδεικνύμενη και θά απελαμβάνον μικράν τινα φήμην... ή δεσποινίς Ροζιέ είχε χορήματα, ώς εκ τουόπου έτυχον τή αίτήσιν της, τής άδείας νά τήν λάβω μετ' έμου και ούτω έσπεραν τινά, άφικετο ένταύθα μετ ά τής γηραιάς τροφου της, ήν επηεν από γεννήσεώς της και ήτις τή εϊνε άφοσιωμένη. Εϊνε ολόκληρος ιστορία ή μάλλον μυθιστόρημα...

— Μάλιστα, είπεν ή Κλαίρη, σκεπτικώ. Διατί δέν μοί ώμίλησες περί αύτου;

— Ευχάριστος άσυνέπειαι! Ενώ τό άπεύρωπτες τής μητρός σου; Όχι, δέν εϊνε έτσι; Και έν αν ή μητηρ σου τό έγνώριζε, πάντες έν Σάρτρεσι θά τό έγνώριζον τήν επάκυριον.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, θά έλεγον, ότι την επανέφερον διότι την ήγαπων και ούτω πως θά διελύετο ό γάμος μας...

— Η Κλαίρη έμειδίασεν έλαφρώς: σκια τις άμφιβολίας έμεινεν εισέτι επί των παιδικών όφθαλμών της.

— Και... ή δεσποινίς αύτη έθεωρητάθη; ήρώτησε διαστάζουσα.

— Σχεδόν χωλαίνει ολίγον άκόμη, αλλά τουότε δέν θά διακρίση επί μακρόν.

— Δέν ώμίλησες περί αύτου εις κανένα; είπε ή Κλαίρη άναστέλλουσα τας όφρυσ αύτης άνησυχώς: πως.

— Μάλιστα ώμίλησα εις τόν Άκριθόν Άνδρέ... Ίσως δέν εκκμα κατ ά, καθ' ότι είχε δι' αύτην κρυφίον τι πάθος τό όποϊον άφορμήν θέλει, νομίζω, νά ένδυνακωθή...

— Η Κλαίρη έμειδίασεν όλως χαίρουσα.

— Δυστυχές παιδίον! είπε. Τόσον χειρότερα δι' αύτόν είπέ μοι, συζυγούλι, με, με τ ά σωστά σου, τήν αγαπής αύτην τήν ήθοπιόν και ή όχι;

— Όχι! απεκριθη ό Λανγκλοά είλικρινέστατα.

— Αύτη δέ, σέ αγαπής; είπεν ή νεκρά γυνή.

— Α! όχι, είπε κύπτων προς αύτην διά νά τήν άσπασθή. Ού! τήν άσχημη Ζηλιάρη! Και μήπως ήμπορώ νά σκέπτωμαι άλλο τι, και πρό πάντων νά αγαπώ παρά σένα, γυναικούλά μου, και τό μεμπέ που θά κάμης; Σκέψου, Κλαίριτσα, τί εύτρυχάς παύ θά είμεθα όταν γίνωμεν τρεις...

— Η κυρία Λανγκλοά δέν επεριμένα καλλίτερόν τι παρά νά ώμιλώσι περί του μεμπέ, έδέησε δέ νά σημανένον δύο όφρα έν τφ μητροπολιτικφ κωφ διά ν' άποφασίση νά κοιμηθή.

— Κατ ά εκκμα και τής είπα τήν αλήθειαν, έσκέφθη ό σύζυγός της, παρατηρών τήν ολίγον τι ώχρόν ώραϊαν ξανθήν κεφαλήν επί του προσκεφάλου, εις τήν μετρίαν τής νυκτολαμπίδος λάμπιν. Ίσως έπρεπε νά τό κάμω ένωρίτερον.

Δυσάρεστός τις έντύπως διήλθε του έγκεφάλου του. Ένωρίτερον; Διατί; Δέν ήτο καιρός, ήδη ότε ό Άκριθός Άνδρέ έμελλεν άναμφιβόλως νά αρχίση εκ νέου τας παρά τή δεσποινίδι Ροζιέ συνεχείς πασοσείας του αίτινες επέσυρον επ' αύτου τήν προσοχήν των κλων των Σάρτρεων γλωσσών; Ύστερον, αύτ ή τον υπάθεσις του νέου μηχανικου. Έκαστος είξέρει τί του άρμόζει. Έάν ό Άνδρέ έγένετο καταγέλαστος ήτο ιδική του δουλειά.

Αί σκέψεις αύται ήσαν πολύ όρθαι: ούχ ήττον ό Κάρλος Λανγκλοά, άποκοιμούμενος ήσθάνθη ειδός τι τύψεως, ώς έν αν έθηκεν άρϊον τι εις τό στόμα

του λύκου διά νά προσυλλάξη έαυτόν, και έν ταύτφ ζηλοτύπιαν τινά διά τό άρϊον αύτό, τό όποϊον ό λύκος έμελλε νά καταβροχθίση διά των ώραϊών λευκων και οξέων οδόντων του.

Γ

— Η όζα Ροζιέ, καθημένη πλησίον του χαριέντος καιόντος πυρός κατ ά τήν ώραϊαν έτι ταύτην πρωϊαν του άπριλίου, επίνε κύπελλον θερμου γάλατος εκ διαλειμματῶν βοφησι, άνευ τής συνήθους των άναρρωνούτων σπουδής ή γηραιά τροφός αύτης Φλωρεντία τήν παρετάρει διά του κινου του όφθαλμου, τακτοποιούσα άμα τό φωτεινό και εύαερονο δωμάτιον, και ύψωνε τήν κεφαλήν από καιρού εις καιρόν.

— Άν δέν βγάλης άπ' τόν νου σου αυταίς τής παληοϊδέας, είπεν επί τέλους, δέν θά γιατρευθής ποτέ, κορίτσι μου.

— Η δεσποινίς Σορέλ εκκμε κίνησιν τινά δυσθυμίας.

— Έσού μάλιστα, έξηκολούθησεν ή πιστή θεράπεινα, έπρεπε νά φαίνεσαι χαρούμενη, ξανκνωσμένη που γλύττωσες από τ ά χέρια του χάρου: ύστερα από σένα έξαρτάται νά ξανκοχίσης νά παριστάνης...

— Από μένα; Αί! Έάν ήδυνάμην θά ήρχιζον από τής αύριον! Μήπως ήμπορώ; Έλα, κάμε μου τήν χάριν, νά μ' αφήσης ήσυχον.

Είπε και μετεστράφη μετά χειρονομίας, άνυπομονησίαν δηλούσης. Η γηραιά τροφός, στηριχθεϊσα επί του σαρωθρου της, έτοποθετήθη ένώπιον αύτης.

— Πρέπει νά μ' ακούσης, είπε μετά του διπλου έκεινου πείσματος των γερόντων και των παλαιων υπηρετων: μόνη έγώ είμαι νά σου λέω τήν αλήθειαν, και πρέπει νά μ' ακούς. Δέν εϊνε δέ κα' άνάγκη νά με κυττάς έτσι και κουταμάραϊς άκόμη αν πής έγώ θά μιλώ στενοχωριάσει διότι τ ά χρήματα σώνονται...

— Δέν φτάνει πλέον; διέκοψεν ή κωμωδός παρατηρούσα τήν Φλωρεντίαν όργιλως.

— Φτάνει και παραφτάνει, αλλά εϊνε και κατι άλλο άκόμη. Χρηματική ζημία εύκολα γιατρεύεται, λείι μία παροιμία, και πολυ σωστά. Είχες βάλλει άλλοτε κατ ά μέρος μερικά παραδάκια, — και αύτ ή άκόμη δική μου ιδέα ήτανε — και ταυρες τώρα με κάποιον ευχάριστην, δέν εϊνε έτσι; Τώρα, όρίστε που ζωδεύσαμε κάμποσα 'ς τήν άρρωστια σου! Δέν βλέπω νά νε καμιά μεγάλη δυστυχία, γιατι και σύ ή ίδια θά παραδεχθής ότι καλλίτερα που 'ζώδευσε; μερικά παρά νά ήσουν κλεισμένη 'ς τό νοσοκομείον, καθώς και θά γινότανε αν δέν ήρχετο ό καλός εκείνος Λανγκλοά, που ό Θεός νά του δίνη μέρας!

Αί όφρυσ τής δεσποινίδος Σορέλ συνεσπάρθησαν, άλλ' ούδ έ λέζιν επρόφερε.

— Τουλάχιστον αν έτρωγες λιγάκι από 'καινο που σου έτοιμάζω...

— Δέν πεινώ, είπεν ή νεκρά γυνή.

— ... αν περπατούσες λίγο 'ς τόν ήλιο, κάτω 'ς τό περιβόλι μου...

— Δέν με εύχαριστεις.

— ... και αν δέν ήσουν όλη τήν ήμέραν κούκ σαν πόρτα φυλακής, έξηκολούθησεν άταράχως ή γηραιά τροφός, ήστρεχες έδω κ' ένκ μ'ηνα σαν λαγός.

— Η κωμωδός έστρεψε προς τήν Φλωρεντίαν τό ώχρόν έτι ώραϊον πρόσωπόν της.

— Πλήττω, είπε βραδέως, αλλά διά τόνου τόσον άποφασιστικου ως ει μέγιστον εξέφερε συμπέρασμα.

— Ένας λόγος περισσότερος νά γιατρευθής ποτ ά γλιγόρα και νά ξανκοχίσης τας παραστάσεις, υπέλαβεν επιμόνως ή Φλωρεντία. Σε ξερω γω! αύτό μόνο θά σέ γιατρεψη.

— Η Ρόζα Ροζιέ ήγέρθη και άπάθησεν άποτόμως τήν έμπροσθεν αύτης μικράν τράπεζαν, άδιαφορούσα διά τό επ' αύτης γαλακτοφρον κύπελλον της, ύπερ διεχύθη επί του τάπητος.

— Νά παραστήσω; Και ήμπορώ; Μήπως είξέρω αν θά ήμπορέσω ποτέ νά παραστήσω; έν αν τε θραυσμένοι κνημί μου δυνηθώσι ποτέ νά βαδίωσι: έν αν οί βραχιόνες μου θελήσουν νά ύψωθώσι προς τόν ουρανόν, έν τό άποξερωνθέν σώμά μου εκ τής μακροχρονίου ασθeneϊας και άδρανείας, δυνηθ ή νά κμωφθ ή και νά κινηθ ή; Νά παραστήσω! Άλλ' έγώ δέν ήμπορώ νά βαδίσω χωρίς νά στηριχθώ επί βράδου. εις εκαστον βήμα τό όποϊον κάμνω, αίσθάνομαι θραυσομένην ίνα τινά εις τους πόδας μου και τ ά γόνατά μου! Είμαι άδεξια και βαρεϊα, στηρίζομαι επί των τείχων, άπτομαι των επίπλων διά νά στηριχθώ, και έρχεσι νά μοί όμιλήσης περί παραστάσεων! Ίδου, παρατήρησον με.

Προχώρησε δύο βήματα παρακίουςα, και έστάθη πρό του κρμαρου τής θερμοστρος, επ' ου έστηρίχθη παρατηρούσα τήν Φλωρεντίαν διά των παροργισμένων όφθαλμων της, των πλήρων άμα δακρύων, θλίψεως και όργης.

— Ναι, μάλιστα, ξερω πολυ κατ ά ότι δέν τριγυρίζεις σαν χορεύτρια, υπέλαβεν ή γηραιά τροφός περιώνουσα τήν άπόμαζιν του διαχυθέντος γάλακτος: με δέν σου ζητάνε αυτά. Το βέβαιον εϊνε ότι περιπατείς ότι 'δω και εξ μ'ηνες είχες κάποια μηχανή 'ς τήν πλάτη κ' ήσουν ακίνητη σαν μούμια ότι έβγανες κατι άγριοφανάρες μόλις επλησίαζε κανεις εις τό κρεβάτι σου, ότι σ' έφεραν έδω επάνω σε σανίδα σαν πεθαμμένη, και τώρα εισαι όρθη, ώραϊα, δροσερή και εύμορφη, μάλιστα, εύμορφη, με όλα τ ά άγριοκυττάσματα που μου κάνεις. Α!... λοιπόν, σου λέω έγώ, ότι εισαι πολυ τεμπέλα! Πρέπει νά κινηθής! Παράξενο! έρχονται στιγμαίς που λέω μόνη μου ότι δέν έχης όρεξη νά γιατρευθής... ότι ευχαριστείται νά σε νοσηλεύουν, που λέει ό λόγος...

— Έλα, φτάνει, είπεν άποτόμως ή κωμωδός άποστρέφουσα τό πρόσωπόν της, δ ζωηρά εκάλυψεν έρυθρότης. Πήγαινε νά απλώσης τ ά ρούχά σου, πήγαινε...

— Η Φλωρεντία έλαβε τό σαρωθρόν της, έθεσε πρέμονο τι έν τή έστία και εξήλθε χωρίς ούδε λέζιν νά προφέρη. Ήσθάνετο ότι είχε φθάσει εις τό ιδιόζον εκεινο σημεϊον των διεγέσεων των, ύπερ δέν ώφειλε ποτέ νά υπερβή επί ποινη προκλήσεως φοβεράς καταϊγίδος.

Μείνασα μόνη, ή Ρόζα εκυψε προς τό κάσπτρον και εξήτασε μετά προσοχής τό πρόσωπόν της. Τ ά κατ' αρχής συνεσπασμένα χαρακτηριστικά της, εξισώθησαν ολίγον κατ' ολίγον και επί τέλους έμειδίασε μικρόν πρό τής είκόνος της.

— Όραϊα, είπε χαμηλοφώνως, μάλιστα, είμαι άκόμη ώραϊα... Ίσως και πλέον... τ ά χαρακτηριστικά έμεινεν καθαρά, άρυτίδωτα: αι υπό τής ασθeneϊας γεννηθεϊσαι κοιλότητες πληρούνται και εξαλειφονται... Ύστερον, έν ήλικία είκοσι και εξ έτων

τά πάντα διορθούνται· έχω ακόμη ενώπιόν μου ἔτη νεότητος καὶ ωραιότητος...

Ἦχος κωδωνίσκου ἀντήχησε, τὸ βῆμα τῆς Φλωρεντίας ἐκρότησεν ἐπὶ τῆς ἅμμου καὶ ἡ καθαρά φωνὴ τοῦ Λανγκλοὰ ἠκούσθη ἐν τῷ προδρόμῳ.

— Ὁ γακτρὸς, εἶπεν ἡ Φλωρεντία ἀνοίγουσα τὴν θύραν.

Ἡ Ρόζα εἶχεν ἐκ νέου καθῆσαι, τακτοποιούσα περὶ αὐτὴν τὰς πτυχὰς τοῦ κυανοχρόου πρωϊνοῦ ἐνδοφορίου τῆς, αἰτίνες θαυμασιῶς περιέβαλλον τὴν ἀξιοθαύμαστον ωραιότητά τῆς. Ὁ Λανγκλοὰ εἰσῆλθεν ἐν μέρει ζωηρῶς ἐν μέρει περιχαρῶς διὰ τὴν φανῆ φυσικός.

— Αἰ, ὠρκαί μου ἀναρρωνύουσα, εἶπεν ἀπὸ τοῦ κατωφλίου, πῶς εἴμεθα σήμερον;

Αὕτη ἐμείδισε, ἐκίνησε γλυκέως τὴν κεφαλὴν, ἔθεσε τὴν μακρὰν καὶ λεπτοφυῆ χεῖρά τῆς ἐν τῇ τοῦ ἱατροῦ ἦν οὗτος τῆ ἔτινε, καὶ τὴν ἀφῆκε ἐν αὐτῇ ἐπὶ στιγμῆν, ἐν χιλιοστῶν τοῦ δευτερολέπτου πλέον τοῦ ἀναγκαίου.

— Ὅχι καλῶς; τὸ θάρρος ἐλλείπει; Δὲν εἶνε τίποτε, εἶνε τὸ ψῦχος τῆς πρωΐας· ἄλλως τε ὁ καιρὸς συνεφοῦται καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχωμεν ὠραίαν εὐχάριστον ἀπριλιανὴν βροχὴν, θερμὴν, ἧτις θὰ σὺς ὠφελήσῃ εἰς τὰ νευρά.

Εἶπε, καὶ ἐκάθησεν ἔναντι αὐτῆς.

— Καλὲ, τί φῶτα εἶν' αὐτή; θὰ ἐκάννατε πολὺ καλλίτερα νὰ ἐθερμαίνεσθε εἰς τὸν ἥλιον, ὅστις εἶνε τὸ καλλίτερον τῶν πυρῶν τοῦ κόσμου καὶ αὐτῶν ἀκόμῃ τῶν πρόσ τοῦ προσκηνίου φῶτων! Μειδιᾶτε; Δὲν τὸ πιστεῖτε;

— Μαλίστα, ἱατρὲ! εἶπε διὰ τῆς βραχείας ἐκείνης φωνῆς, ἦν μεταχειρίζονται εἰς τὸ θέατρον διὰ τὴν ἀρχίσου μακρὰν παθητικὴν περικοπὴν.

Σιγὴ μεταξὺ τῶν ἐπεκράτησε. Τὰ τῆς θερμάστρας ζῦλα ἐφλόγιζον ἐπιχαρῶς κροτοῦντα καὶ σπινθηροβολοῦντα.

— Μοὶ εἶπατε, νομίζω, ἱατρὲ, ὅτι εἴχετε νυμφευθῆ, ὑπέλαβεν ἡ Ρόζα. Πῶς ἔχει ἡ κυρία Λανγκλοὰ;

Παρετῆρει τὸν ἱατρὸν διὰ μέσου τῶν ἐφαπτομένων βλεφαρίδων τῆς, ὡς παρατηρεῖ τις ἀντικείμενόν τι τὸ ὅποιον θέλει νὰ ἐγχαρᾷ ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ κλίνασα τὴν κεφαλὴν ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνέμενε τὴν ἀπόκρισιν.

— Σὺς τὸ εἶπα, πράγματι, ἀπεκρίθη ὁ Λανγκλοὰ ἐκπεπληγμένος· ἡ κυρία Λανγκλοὰ ἔχει καλῶς, τόσον ὅσον τῇ ἐπιτρέπει ἡ κατάστασις τῆς. Σὺς εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐνδιαφερόμεν ὅπερ δι' αὐτὴν δεικνύετε.

— Ἐνυμφεύθητε λοιπὸν κατὰ τὴν... ἀσθέθειάν μου; ὑπολαβοῦσα εἶπεν ἡ Ρόζα στωικῶ τῷ τρόπῳ καθόσον ἐνθυμοῦμαι, εἰσθε ἄγαμος κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκ Σάρτρεων διαβάσιν μου... Εἰσθε ἀκόμῃ ὅταν ἤλθετε νὰ με ζητήσητε εἰς Τοῦρ;

— Μαλίστα, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρὸς παρατηρῶν αὐτὴν ἀσκηδασμικτῶς.

— Καὶ εἴχετε καιρὸν νὰ νυμφευθῆτε χωρὶς ἐγὼ νὰ τὸ ἐννοήσω; Θεέ μου! πόσον θὰ ἐβιάσθητε!

— Πράγματι, εἶπε σοβαρῶς ὁ Λανγκλοὰ, ἤλθον νὰ σὺς ἴδω τὴν ἰδίαν ἡμέραν τοῦ γάμου μου, τὴν πρωτῆν πρὶν μεταβῶ εἰς τὸ δημαρχεῖον καὶ τὴν ἐσπέραν πρὶν λάθω θέσιν εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου. Ἦτο ἡ ἐνδεκάτη ἡμέρα τοῦ ἐγκαρκαστικοῦ πυρετοῦ σας, πρὸ ὁκτώ ἀκριβῶς μηνῶν.

— Σὺς εὐχαριστῶ, ἐπιθύρειν ἡ Ρόζα τείνουσα αὐτομάτως τὴν χεῖρα πρὸς τὸν νεκρὸν ἱατρὸν, ὅστις ἀκροθιγῶς ἤγγισε αὐτὴν.

— Ἦτο συνοικέσιον λίαν παραδόξως τελεσθὲν, ὑπέλαβεν ὁ Λανγκλοὰ: οἱ συγγενεῖς μου εἶχον ὀμιλήσει πολλὰκις περὶ αὐτοῦ μετὰ τῶν τῆς μελλούσης συζύγου μου, εἰς ἐμὲ μόνον δὲν εἶχον εἰπεῖ τίποτε...

— Κατελήφθητε ἐξ ἀπροόπτου; εἶπεν ἡ Ρόζα σαρκαστικῶς.

— Ὅχι· ἡ μέλλουσα κυρία Λανγκλοὰ εἶχε πάντα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ σύζυγον προσόντα... ὑπῆρξα εὐτυχὴς ὑπακούσας τοὺς συγγενεῖς μου καὶ δεχθεῖς ἀπὸ τῆ, χεῖρὸς τῶν πάσας τὰς ἐγγυήσεις τῆς εὐτυχίας.

— Σὺς συγγαίρω, εἶπε συντόμως ἡ Ρόζα καὶ ἐρρίφη νωχελῶς εἰς τὸ βάθος τοῦ κλινηρίου τῆς.

— Πῶς πλάττουσιν ἐπίσ τε παραδόξους χιμαίρας, ὑπολαβοῦσα εἶπε μετὰ βραχείαν σιωπὴν, κάθε ἄλλο περὶ ὑμῶν ἐπανταζόμεν. Σὺς ἐνόμιζον ἄνθρωπον τολμηρὸν, θρασύν, ὀλίγον... ὀλίγον θερμοκέφαλον. Ἦ πρὸς ἐπαναφοράν μου εἰς Τοῦρ ἐκδρομὴ σας μοὶ ἔδωσε περὶ τοῦ χαρακτηρὸς σας ἰδέαν ἧτις, βλέπω, ὑπῆρξεν ἐσφαλμένη... καθότι ἐπήγατε καὶ ὑπεγυγκισθῆτε...

Ἔλεγε καὶ παρετῆρει διὰ τοῦ παραθύρου, τὸν χαμηλὸν καὶ ὀμαλὸν ὀρίζοντα, πέραν τῶν ἰσθμῶν τῶν περιβαλλουσῶν τὸν ποταμὸν, τὸ δὲ βλέμμα τῆς διήρχετο ἄνωθεν τοῦ ἱατροῦ χωρὶς νὰ τὸν συναντήσῃ.

Ὁ Λανγκλοὰ ἐσιώπη· ἠσθάνετο ὑπὸ τὴν κατ' ἐπιφάνειαν ἀπλότητα τῶν λόγων τούτων, ἀνέφραστα σύνθετα αἰσθήματα, ἅτινα δὲν ἤθελε ἐκτιθέμενος νὰ ἐξηγήσῃ.

Ἦπῃρξέ τι ἐκ σφάλματος τοῦ ἐν τῇ παρενοήσει ἧτις ἐπεκράτει προφανῶς μετὰ τῆς Ρόζας Ροζιὲ καὶ αὐτοῦ. Τὸ ἐνστικτὸν εἰς ὃ εἶχεν ἐνδώσει μεταβάς νὰ ζητήσῃ εἰς Τοῦρ τὴν πληγωμένην καλλιτέχνην ἤτο πρᾶγματι ἀνταρσία τοῦ ριψοκινδύνου πνεύματος τοῦ, κατὰ τοῦ διὰ λόγους συμπερόντος ὑπὸ τῆς οἰκογενείας τοῦ ἐπιβληθέντος γάμου καὶ τῆς εὐπρεπειας.

Ἐάν, εὐθὺς κατόπιν, ἡ φαιδρὰ παρουσιά τῆς νεαρῆς συζύγου τοῦ, ἡ ἀδολεὶς χάρις αὐτῆς, ἡ ἀνεπαίσθητος ἀλλ' ἐν τοῖσι τοῖσι ἰσχυρὰ ἐξουσίαν τῆς, μετήλλαξαν τὴν καρδίαν τοῦ ἀδιαφόρου συζύγου, ἐάν ὁ Λανγκλοὰ εἶχε μάθῃ αἰφνης, μετὰ τὴν ἐλπίδα τῆς πατρότητος, πᾶν ὅ,τι περιελίξει ἡ καρδία δεκαοκταετοῦς γυναικὸς, ἧτις ἀφιεροῦται καὶ ἀφοσιοῦται τῷ συζύγῳ καὶ τῷ τέκνῳ αὐτῆς, ἀνευ προσωπικῆς ὑστεροβουλίας, ἡ Ρόζα Ροζιὲ οὔτε ἤξευρε τίποτε, οὔτε ἠδύνατο νὰ εἰδεύρη.

Ἐάν αὕτη ἐξηκολούθει νὰ βλέπῃ ἐν αὐτῷ τὸν ἐνθουσιαστικὸν ὅστις τὸ παρελθὸν ἔτος, τῇ εἶχεν ἀπευθύνει ζωηρότατα τεκμήρια θαυμασμοῦ, ἐάν τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο ταξίδιον, ἡ ὡς ἐκ θαύματος θεραπεία ἐκεῖνη εἶχον ἐμπνεύσει τῇ νεαρῇ κωμικῇ τὴν ἰδέαν ὅτι ἔτρεφε δι' αὐτὴν αἰσθήματα ζωηρότερα τῶν ὄσων ἱατρὸς τις φέροι συνήθως πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς του, ὁ γάμος τοῦ Λανγκλοὰ εἶχε τῷ ὄντι λόγον νὰ τὴν ἐκπλήξῃ.

Ἦτο βέβαιος ἤδη ὅτι οὐδέποτε τῇ ὀμιλήσει περὶ αὐτοῦ! Διατί; Ἦτο δυσεξηγήτον. Κατὰ βάθος ἤτο εὐχαριστημένους διότι φλυαρία τις ἐγνώρισε τῇ νεαρῇ γυναικὶ πρᾶγμα ἀπλοῦστατον, ἀσήμαντον, ἀλλ' ὅπερ ἐφαίνετο ἐκλαμβάνουσα ὡς ἀποκρυβὲν αὐτῇ...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΥΘΟΣ ΑΡΑΒΙΚΟΣ

Ἡ λέαινα ἔτρεπεν ἀσπονδὸν μίσος πρὸς τὸν ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐφόνευσεν τὸν σύζυγόν τῆς· ἀνέθρεψε τὸν υἱὸν τῆς μακρὰν ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὑποδαυλίζουσα εἰς αὐτὸν τὸ πῦρ τῆς ἐκδικήσεως. Ὁ λεοντιδεὺς ἐμεγάλωσε, ἀφῆκε τὴν μητέρα τοῦ ὑπισχνόμενος αὐτῇ ὅτι δὲν θὰ ἠσυχάσῃ πρότερον ἢ ἀφοῦ ποτίσῃ τὴν γῆν διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀνεχώρησε καὶ περιεφέρετο τῆδε κἀκείσε ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ζητῶν ἀκαταπαύστως τὸ ἀντικείμενον τοῦ μίσους καὶ τῆς ὀργῆς του. Πρωτῶν τινὰ κρητέρησεν εἰς τὴν ἀμμώδη ἀκτὴν ὑπερμέγεθες ζῶον. Ὁ κύκνειος λαίμῳς τοῦ ἐκυκλίνετο, κεκοσμημένος διὰ μακρῶν τριχίνων πλοκῶμων· δύο δασύτριχες ὕβοι ἐκάλυπτον τὴν ῥάχιν του. Συχνότατα ὁ λεοντιδεὺς ἤκουσε νὰ ἐξυμῶσι τὴν δύναμιν καὶ τὴν τρομερὰν θέαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐνόμισεν ὅτι τὸν συνήνησε τέλος, ἐσκήρτησεν ὑπὸ χάραξ καὶ διὰ ἀγρίας φωνῆς:

— Πρέπει νὰ εἶσαι ὁ ἀνθρώπος, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

Ἡ κἀμήλιος ἔστρεψε περὶ ἑαυτὴν βραδέως τὴν κεφαλὴν καὶ διὰ μελαγχολικοῦ τόνου εἶπε στεναζούσα:

— Ὁ ἀνθρώπος, Σίδι, εἶνε παραπολὺ διαφοροτικὸς ἀπὸ ἐμὲ. Μὲ εὐρίσκεις ἰσχυρὸν, ἀνακμφιδόλως, καὶ εἶμαι τοιοῦτος. Κανεῖς δὲν ὑποφέρει ὅπως ἐγὼ τὴν πεῖναν καὶ τὴν δίψαν· ὅταν ὁ ποῦς σου πατεῖ τὴν καίουσαν ἄμμοον τῆς ἐρήμου, κανεῖς δὲν δύνασαι νὰ με ἀκολουθήσῃ. Λοιπὸν εἶμαι ὁ δούλος τοῦ ἀνθρώπου. Γονατίζω. Ὁφειλεῖται ἀπὸ ὄλας μου τὰς φυσικὰς δυνάμεις καὶ δι' ἀνταμοιβῆν μοὶ δίδει νὰ φάγω ὀλίγα ἄγρια φυτὰ. Μετὰ τὸν θάνατόν μου χρησιμοποιεῖ τὰς τρίχας μου διὰ νὰ ὑφάνῃ τὴν σκηνὴν ἢ ὁποῖα τὸν προφυλάττει ἀπὸ τοὺς ἀνέμους τῆς ἐρήμου. Ὅχι, Σίδι, δὲν εἶμαι ὁ ἀνθρώπος.

Ὁ λεοντιδεὺς, ψευσθεῖς τῆς ἐλπίδος τοῦ ἀπεμακρύνθη. Περαιτέρω, εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, εἶδε ἀποκοιμώμενον εἰς λειμῶνα κίνοφανὲς ζῶον. Ἐπιμήκη κέρατα ἐξήρχοντο τοῦ μετώπου του. Εἰς τὴν προσέγγισιν τοῦ λέοντος, ἠγέρθη ὑπερηφάνως καὶ τὸν περιέμενε κυπῶν τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδὸς τοῦ ὄπισθιμένου διὰ διπλῆς ὀπλῆς.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀνθρώπος, ἐσκέφη πᾶραυτα ὁ λέων.

Καὶ πρὸς περισσοτέραν βεβαιότητα ἀπετάθη πρὸς τὸ ζῶον.

— Ἐγὼ, ὁ ἀνθρώπος! Ἔχεις μέγα λάθος, ὦ λέων. Δὲν εἶμαι παρὰ ἓνα νευρόσπαστον τοῦ κυριάρχου τούτου τοῦ σύμπαντος. Ἐπὶ τοῦ μετώπου μου, θέτει ζυγὸν καὶ μοὺ δίδει σύντροφον, ἐπειδὴ δὲν με εὐρίσκει τόσον ἰσχυρὸν. Μετὰ τὸν θάνατόν μου, τρώγει τὸ κρέας μου καὶ κατασκευάζει ἐκ τοῦ δέρματός μου ὑποδήματα διὰ νὰ προφυλάσῃ τὸ λεπτότατον δέρμα τῶν ποδῶν του.

Ὁ κύριος μετὰ τὴν χονδρὰν κεφαλὴν ἀφῆκε πᾶραυτα τὸν λειμῶνα καὶ ἐπανάλαβε τὰς ἀναζητήσεις του. Ἀφῆκε ἤκουσε νὰ τρομέῃ τὸ ἔδαφος ἐν τῷ ὀμαλῷ τόπῳ, καὶ εἶδε νὰ προβάλλῃ μετὰ ταχύτητα ἀστραπῆς, ζῶον κομψότατον καὶ εἰς ἄκρον ὑπερήφανον. Χαίτη μεγαλοπρεπῆς ἐκυμάτιζε ἐπὶ τοῦ λαίμου του, ὑπεγερομένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κατὰ τὸν ταχὺν δρόμον

Τίς λοιπὸν εἶπεν εἰς τὴν Ρόζαν ὅτι ὁ Λανγκλοὰ εἶχε νυμφευθῆ; Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἦτο ἄλλος εἰμὴ ὁ Ἄκριβὸς Ἀνδρέ. Τόσῳ ἔνωρίς; Ἐπαρουσιάσθη πρὸ τῶν δέκα καὶ ἐγένετο δεκτὸς;

— Εἶδατε τὸν φίλον μου Ἄκριβόν; ἠρώτησε τὴν Ρόζαν, ἧτις εἶχεν ἀκολουθήσει ἐπὶ τοῦ προσώπου του τὰς κινήσεις τῶν σκέψεών του.

— Τὸν Ἄκριβὸν Ἀνδρέ; Ὅχι. Εἶνε ἐδῶ;

Ἡ Ρόζα εἶχεν ὑπεγερωθῆ ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος τῆς μετὰ τοιοῦτου εἰλικρινεῖας τόνου ὥστε ὁ Λανγκλοὰ μετεμελήθη διὰ τὴν ὑποψίαν του. Οἱ ὀφθ. λμοὶ τῆς ὠραίας κωμικοῦ εἶχον ὅλας ἐκτακτον μαρμαρυγὴν, καὶ ἐπανάλαβε τὴν ἐρώτησιν τῆς ὀρμητικῶς.

— Μαλίστα. Θὰ ἔλθῃ νὰ σὺς ἴδῃ. Θὰ τὸν δεχθῆτε;

— Βεβαίως! εἶνε ὁ ἐνθερμότερος τῶν θαυμαστῶν μου! Νὰ ἴδω τὸν Ἄκριβὸν Ἀνδρέ! Μ' αὐτὸ εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἐπανερχομαι εἰς τὴν ζωὴν! Εἰξεύρετε, ἱατρὲ, ὅτι πρὸ ὁκτώ ἢ δέκα μηνῶν, μόνον σὺς ἔβλεπον· μοὶ φαίνεται ὅτι ἐνεταπριάσθη ζῶσα.

— Σεῖς τὸ ἠθέλησατε, εἶπε ψυχρῶς ὁ Λανγκλοὰ ἐγειρόμενος· ἄλλως τε ἐγὼ ἔκαμα γνωστὴν τὴν ἀνάστασιν σας εἰς τὸν Ἀνδρέ, αὐτὸς σας ἐνόμιζε νεκρὸν.

— Τὸν καυμένον! εἶχε κἀμει στίχους! εἶμαι βεβαία, ἱατρὲ, ὅτι ἔκαμα στίχους! Ἐλάτε, πέτε τόμου! τί, σὺς πειράζει;

— Ἐρωτήσατε τὸν ἴδιον, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρὸς λαμβάνων τὸν πῖλον του· θὰ ἔλθῃ, φρονῶ, νὰ σὺς ἴδῃ σήμερον.

— Τί εὐτυχία! ἐκράυγαση ἡ Ρόζα κροτοῦσα τὰς χεῖρας τῆς τὴν μὲν ἐπὶ τῆς δέ. Ἔχω χίλια πράγματα νὰ τὸν ἐρωτήσω! Θὰ μοὶ μιλήσῃ περὶ τῶν Παρισίων. Πηγαίνει καθ' ἐκᾶστην ἐβδομάδα εἰς Παρισίους, αἰ, ἱατρὲ; Εἴσθε ὑποχρεωτικὸς τοῦ τοῦ εἶπατε νὰ ἔλθῃ.

Ὁ ἱατρὸς προσέκλινε ψυχρῶς.

— Ἐξάσκησιν εἰς τὸν ἥλιον, εἶπε χαιρετῶν τὴν ἀσθενῆ του· μεγάλην ἐξάσκησιν καὶ φαιδρότητα. Νομίζω μαλίστα ὅτι ἓνα μικρὸν ταξειδάκι θὰ σὺς ὠφελήσῃ. Au revoir!

— Au revoir! εἶπεν ἡ Ρόζα τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα.

Ὁ ἱατρὸς τὴν ἐσφιγξε χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ καὶ ἐξῆλθε. Ἐν τῷ προδρόμῳ συνήνησε τὴν Φλωρεντίαν καὶ ἀμέσως τῷ ἐπήλθεν ἰδέα τις.

— Ποῖος εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν σου ὅτι ἐνυμφεύθη, ἠρώτησε στρέφων τὸν στροφάκι τῆς θύρας.

— Ἐγὼ! εἶπεν ἡ γραία τροφός, ἧτις τὸν παρετῆρει μετὰ τινος δυσπιστίας.

— Πολὺ καλῶς ἔκαμες πολὺ καλῶς, ἀπεκρίθη ἡσύχως· θὰ ἔκαμνες μάλιστα καλλίτερα ἐάν τῆς τὸ ἔλεγες ἐνωρίτερον. Ἀ, ναί, γι' ἀκούσε δῶ, σήμερον θὰ ἔλθῃ ἓνας νέος ὁ κ. Ἀνδρέ· κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ κυρία σου θὰ τὸν δεχθῇ, κ' εἶνε, ζεῦρε, ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν θὰ ἴδῃ ξένον ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ παθήματος τῆς, προσπάθησε λοιπὸν νὰ μὴ ὀμιλήσῃ πολὺ καὶ πυρεθῇ. Ἐάν πάθῃ τι στέλλετε καὶ με φωνάζετε.

Εἶπε καὶ ἀνεχώρησεν ἀφῆσας ἐκπληκτον τὴν Φλωρεντίαν.

(ἀκολουθεῖ)

του ἐκαθάριζε τὴν ἄμμον διὰ τῆς πλουσιωτάτης οὐρᾶς του.

— Εἶσαι ὁ ἄνθρωπος; ἀνεβόησεν ὁ λέων.

‘Ο ἵππος ἐσταμάτησε καὶ μὲ τοὺς καπνίζοντας ῥῶθωνάς του καὶ περιλύπου τόνου.

— Ἀλλοίμονον! ὄχι, εἶπεν, εἶμαι ὁ δοῦλος του.

— Ἀλήθεια! ἔχεις ἐν τούτοις λίαν ὑπερήφανον μορφήν.

— Ὅταν εἶμαι μόνος. Ἀλλ’ ἐμπροσθεν τοῦ ἀνθρώπου ἢ ὑπερηφάνειά μου πίπτει. Εἰς τὸ στόμα μου, διὰ τὴν ἐδὴ κατὰ τὴν θέλησίν του, θέτει σιδηρῶν ῥαβδῶν. Ἐπιβαίνει ἐπὶ τῶν νώτων μου καὶ μὲ βοηθοῦν διὰ τὴν ὀκνηρίαν του οἱ τέσσαρες πόδες μου. Ὁ ἄνθρωπος, Σίδι, εἶνε μέγιστος καὶ ἰσχυρότατος καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτε πλησίον του.

‘Ο λέων ἀποτυχῶν καὶ ἐνταῦθα ἀπεμακρύνθη εἰς τὸ δάσος.

Ἦκουσε κανονικὰ κτυπήματα ἐπὶ τινος δένδρου. Ἐπλησίασεν. Ἰσχνὸν ὄν, ἐξ ὕψους εὐτελές, ἐκράτει σιδηροῦν ἔλασμα προσηρμοσμένον ἐπὶ ξυλίνης λαβῆς καὶ προσεπάθει νὰ διασχίσῃ μίαν δρῦν. Ὁ λέων τὸ ἤρώτησεν ἐὰν ἐγνώριζε τὸν ἄνθρωπον.

— Ζητεῖς τὸν ἄνθρωπον, εἶπεν ὁ ἀγνώστος. Τί τὸν θέλεις;

— Ἐφόνευσε τὸν πατέρα μου καὶ θέλω νὰ ἐκδικηθῶ.

— Ὁ Ἀλλὰχ εὐλογεῖ τοὺς καλοὺς υἱοὺς καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτῆ σὲ τιμᾷ.

Ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς εὐμενοῦς ταύτης ὑποδοχῆς, ὁ λέων διηγήθη τὴν ἱστορίαν του, καὶ ἀφῆκε τὸν σύντροφόν του νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐργασίαν του.

— Ἀλλὰ τὸ συμπεραίνω, εἶπεν οὗτος. Εἶσαι ἰσχυρὸς, δὲν εἶνε ἀληθές; ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι ἀδύνατος. Βοήθησέ μου νὰ σχίσω αὐτὸ τὸ δένδρον.

— Εὐχαριστῶς, εἶπεν ὁ λέων, ἐξ ὑπερηφανεῖας ὅπως χρησιμοποίησῃ τὴν δύναμίν του.

Καὶ εἰσῆγαγε τοὺς πόδας του εἰς σχίσμα ἐσχηματισμένον δι’ ἐμπιχθείσης σφηνός.

Αἴφνης, διὰ κτυπήματος πελέκειας, ὁ ἀγνώστος ἐξέβαλε τὴν σφῆνα καὶ οἱ πόδες τοῦ λέοντος συνεπλάκησαν ταχέως. Ἐπὶ τῇ φοικῶδει ταύτῃ περισφίγγει, ὁ βασιλεὺς τῆς ἐρήμου ἐξέβαλε φοβερὸν μυκηθμόν.

— Αἴ! κύριε λέων, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος, μάθε καὶ καλὰ τῶρα ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ υἱὸς τῆς γυναικός.

Καὶ διέσχισε τὴν κεφαλὴν τοῦ λέοντος, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου τὰ πάντα τρέμουσιν εἰς τὴν ἔρημον.

Σῆρος

N. T.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΑΝΗΤΩΝ

‘Ο Γαλιλαῖος, εἰς τὰς ἐρωτήσεις, — ἂν ἐπὶ τῆς σελήνης ἢ ἄλλου τινὸς πλανήτου ὑπάρχουσι γεννήματα, χόρτα, φυτὰ ἢ ζῶα ὅμοια πρὸς τὰ ἡμέτερα, ἢ ἐὰν ἐκεῖ γίνωνται βροχαὶ, ἀέρες, βρονταὶ, ὡς ἐπὶ τῆς γῆς, — ἀποκρίνεται.

«Ἄγνοῶ τοῦτο, οὔτε πιστεύω· πολλῶν δὲ ἤττον πιστεύω ὅτι αἱ σφαῖραι ἐκεῖναι κατοικοῦνται ὑπ’ ἀνθρώπων· ἀλλ’ ὅμως ἐκ τοῦ ὅτι ἐκεῖ οὐδὲν γεννᾶται ὅμοιον πρὸς τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, δὲν ἐπιταί ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχωσι καὶ ἐκεῖ πράγματα ἀλλοιούμενα, παραγόμενα, διαλυόμενα, καίτοι ὄχι μόνον διαφέροντα τῶν καθ’ ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ ἀπώτατα πάσης ἰδέας ἡμῶν, καὶ, ἐνὶ λόγῳ, ὅλως ἀκατανόητα.»

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΩΝ ΙΧΘΥΩΝ

Ἐν τῇ Γερμανικῇ ἐπιθεωρήσει Vom Fels zum Meer ὁ καθηγητὴς Carus Sterne δημοσιεύει ἄρθρον ἐν ᾧ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ παροιμία «ἄφωνος ὡς ἰχθύς» εἶνε ἀνακριβής. Ἐκ τῶν ἰχθύων, λέγει, πολλοὶ συρίζουσιν, ᾄδουσιν καὶ βοῶσιν. Οἱ ἀλιεῖς γινώσκουσι τὸν ὑπόκωφον συριγγὸν ὃν ἐκπέμπει εἰδὸς τι ἐρυθρίνου, τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ἐπιστημονικὸν ὄνομα *Trigla hirundo*, ἢ θαλασσία χελιδὼν. Ἐτερον δ’ εἶδος ἐρυθρίνου κοινῶς ἰδίως εἰς τὰς Σικελικὰς ἀκτὰς ἢ *Trigla volitans* ψιθυρίζει ἰδιοτρόπως, οἱ δὲ ἀγυιόπαιδες τῆς Μεσσηνίας δροσφέρουσι ταύτην ἐν εἶδει κλωθοῦ τοῖς ζένοις ἕνεκα τοῦ περιέργου ἀκούσματος. Ἡ *Sciaena aquila* ἴτις φοιτᾷ τὰς ἰταλικὰς ἰδιὰ ἀκτὰς, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γρόνου αὐτῆς ᾄδει, δύνανται τις εἰπεῖν, καὶ τοῦτο φαίνεται ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν μῦθον τοῦ ἄσματος τῶν Σειρήνων. Ὁ Ἀλέξανδρος Οὐμβόλδος διηγεῖται ὅτι ἐν τινι τῶν ταξειδίων του μετὰ δυσκολίας ἠσύχασε τοὺς ναύτας τοῦ πλοίου του ἐφοβισθέντας ἐκ τῶν ἄσματων στίφους ἰχθύων ἐκ τῆς οἰκογενείας *Sciaena*. Ὁ κ. Sterne ἀναφέρει ἐν τέλει πολλὰ παραδείγματα συνκυλιῶν ἰχθύων ἐπὶ τῇ βᾶσει ἀξιοπιστῶν μαρτυριῶν, συμπεραίνει δ’ ὅτι τὸ βάθος τῆς θαλάσσης εἶνε διὰ τοὺς κατοίκους αὐτῆς ἀπέραντος μουσικὴ συμφωνία.

ΤΟ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΨΕΜΜΑ.

(Κατὰ τὸν Louis Ratisbonne)

Πόσον ἄσχημη ποὺ εἶνε ἡ ψευτιά καὶ χαμερπής!
Αἰσχος εἰς τὸν ψεύστην, αἰσχος! ἐκτός ἂν ψευσθῇ κανεὶς
διὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν κακὸν τοῦ ἀδελφοῦ!

Καὶ ὁ Γιάννης εἶπε ψέμμα μὰ φορὰ, μὰ... θελκτικό!

‘Ο κακὸς ὁ Κωνσταντῖνος μανιώδης μὰ φορὰ,
εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Γιάννη ἔδωκε μὰ δαγκωνιά.
Βάζει τῆς φωναῖς ὁ Γιάννης, τρέχει ὁ μπαμπᾶς εὐθὺς
κ’ ἐρωτᾷ: τί ἔχεις Γιάννη; καὶ ὁ Γιάννης ἀπαθείς:
— Τίποτα, μπαμπᾶ, δὲν ἔχω! καὶ τὰ σῆματα μὲ μὴ
σκούπισε ποὺ τοῦχε κάνει τ’ ἀδελφοῦ ἡ δαγκωνιά.
— Μὰ τὸ αἶμ’ αὐτὸ, νομίζω, ἔην θά ἤλθε μοναχό.
Πῶς ἐγίνη τὸ σημάδι εἰς τ’ αὐτί σου;

— Μὰ κ’ ἐγὼ

δὲν εἰξεύρω!

— Δὲν εἰξεύρεις! θὰ τὸ μάθω αἰθώραί!

— Μόνος μου, μπαμπᾶ μου, μόνος ἐδαγκώθηκα ἔς τ’ αὐτί!

— Ἄ! παιδί μου, λέγει τότε, ὁ μπαμπᾶς του καὶ γλυκὰ
τὸν ἐφίλησε· μὰ τότε ὅλα σου τὰ δυνατὰ
θᾶβαλες γιὰ νὰ τὸ κάνης...

— Μὰ...

— Γιατί δὲν ἔχεις, σὺ,
καὶ τὸ στόμα σου μεγάλο ὅσῳ ἔχεις τὴν ψυχὴ!

Τότ’ ἠσθάνθη τὴν καρδιά του ὁ κακὸς ὁ ἀδελφός,
δαγκωμένη ἀπὸ δόντι φοβερό: τὸ Συ ν ε ι δ ῶ ς!

N. I. Λ.

ΑΙΝΙΓΜΑ Α’.

Μ’ ἔνα γράμμα ἂν μ’ ἐνδύσης. φίλε λῦτα, ἐν τῷ ἄμα
θὰ φανῶ γυμνὴ ἐμπρός σου — τί ἴντροπή, αἰ; —
[κα τὰ γ ρ ᾶ μ μ α !]

N. I. Λ.

ΛΥΣΙΣ ΔΟΓΜΑΤΑΙΝΙΟΥ

Ἄφ’ ἑαυτοῦ ἔχουσι θε ε ι ο ν